

— Thú thật, tôi không biết. Tôi chỉ có bồn phận đến tìm anh mà thôi.

— Cô chờ tôi đã lâu chưa?

— Tôi ngồi trong nhà hàng Majestic chờ anh gần một giờ. Anh bận tâm linh với cô Huệ Lan, chẳng quan tâm đến ai cả. Bảo hại, tôi ghét uống sớ to bụng, mất eo, mà phải uống luôn ba chai cô-côla.

— Cô nói dễ thương ghê.

— Bây giờ, anh lại nhìn đầm rồi. Anh yên tâm, tôi cũng thấy anh dễ thương. Đêm nay, nếu anh không bận việc, tôi sẽ mời anh ngủ lại cho vui. Và xin nói trước là tôi không lấy tiền đâu.

— Tôi không tin cô là gái làng chơi.

— Anh nói đúng. Tôi chưa bao giờ rước khách ngoài đường, nhất là trên đại lộ Tự do đông người qua lại. Tôi thích đàn ông đẹp, thể thối, và tôi chỉ đi với họ khi tôi muốn.

— Ngoài ra, cô làm nghề gì?

— Tôi vốn ghét người tò mò.

— Hỏi cô làm nghề gì, đâu phải tò mò.

— Anh ghê lắm.

— Cô cũng ghê không kém.

— Thôi, chúng mình hòa nhau. Nào, mời anh lên xe tôi.

Cô gái dịu Lê Tùng sang bên kia đường. Một chiếc Vauxhall sơn trắng đậu sẵn không biết từ bao giờ. Trèo lên, Lê Tùng dọa đùa:

— Cô không bép sếp, tôi cũng biết. Tôi đã nhớ kỹ số xe của cô rồi. Số...

Nàng cười lớn:

— Mất công toi, ông Lê Tùng của tôi ơi! Đó

là số giả.

— Số giả? Số giả mà cô dám đậu trước nhà hàng Majestic. Cô không sợ cảnh sát xét thẻ chủ quyền sao?

— Từ nhiều tháng nay, chưa cảnh sát viên nào xét thẻ chủ quyền của tôi cả. Nói đúng ra, một lần tôi đậu trên đường Gia Long, một chàng cảnh sát đã mò đến. Nhưng tôi chỉ cần cười một cách thật đa tình. Chàng ta rùn người, rồi bỏ đi mất.

— May cho cô. Nếu người cảnh sát hỏi giấy ấy là tôi.

-- Vô ích. Trong trường hợp gặp cảnh sát viên khó tính, tôi sẽ giả vờ lục ví, lục thùng xe lung tung, và sau cùng mếu máo mà nói rằng để quên thẻ chủ quyền ở nhà.

— Tôi sẽ yêu cầu cô lái xe về quận, trình căn cước, rồi cô về nhà mang thẻ chủ quyền tới nhận xe.

— Ha, ha, anh chu đáo lắm. Nhưng căn cước của tôi cũng giả nốt. Tôi sẽ vứt xe ở quận và đi thẳng.

— Cô sẽ mất xe.

— Ồ, tưởng gì. Chúng tôi có thể mua mỗi ngày một chiếc xe mà vẫn không thiếu tiền.

— Cảnh sát sẽ để ý và theo dõi cô. Sớm muộn cô sẽ bị bắt.

— Tôi đã biến mất rồi còn đâu. Và lại, nếu tôi bị bắt, tôi cũng chẳng biết gì mà khai. Nếu tôi biết, tôi cũng ngậm miệng không khai.

Đột nhiên, nàng nín bật. Dưới ánh đèn xe, cô gái mim miệng một cách lo âu. Nàng không đẹp, điều này Lê Tùng đã thấy ngay từ phút gặp gỡ đầu tiên. Song trên mặt nàng, và ngực nàng đã có những nét quyến rũ lạ thường. Trừ phi là tương đá, còn nếu là người đàn ông có một nếp sống

sinh lý đều đặn, thì không thể cưỡng lại.

Chiếc Vauxhall đã tới đường Thống nhất. Nàng lái xe bằng cử chỉ thành thạo và khôn ngoan. Cách một phút, nàng lại nhìn vào kính chiếu hậu, xem có bị theo hay không.

Lê Tùng cười :

— Nếu có người theo, thì đó là theo cô, không phải theo tôi đâu.

Cô gái đáp, mặt lạnh như tiền :

— Có thể cả hai. Anh đừng quên sở Mật vụ đang bám anh từng bước. Tôi không muốn anh thiệt mạng vô ích. Dầu sao anh cũng cần sống lâu để uống rượu rom, và tán tỉnh đàn bà, nhất là để ở lại với tôi đêm nay cho vui.

Nàng lái vào con đường tối sau bin-đình Esso. Ra đường Hai Bà Trưng, nàng lại chạy lộn về đại lộ Thống nhất ra Pasteur. Một lát sau, nàng phóng ra Hồng thập tự.

Cách lái xe này chứng tỏ cô gái được huấn luyện khá kỹ càng. Chàng ngồi sát người nàng gọi chuyện :

— Có thể cho tôi biết cơ quan nào đã tặng tôi một trăm ngàn không ?

Nàng đáp thông :

— Không. Tôi đã yêu cầu rồi mà anh không chịu nghe. Tôi rất ưa trò chuyện với anh, nhưng lại ghét bọn đàn ông hiểu kỳ. Tại sao anh không hỏi tôi bao nhiêu tuổi, tôi thích nhảy những bài nào, và tôi ưa dùng nước hoa nào trong khi ngủ mà lại hỏi vợ vẫn như thế ?

— Ừ thì cô cho biết tuổi vậy.

— Đêm nay, tôi sẽ cho anh biết. Bây giờ, anh

im đi. Và xin anh ngồi xa ra một chút, kéo lại vào bệnh viện.

— Bị vào bệnh viện vì cô thì cũng đáng đời.

— Anh tán gái có duyên lắm, nhưng chỉ làm xiêu lòng được các cô nữ sinh thôi. Còn tôi, tôi thuộc vào hạng già rồi.

— Cô chưa quá 25 sau gọi là già được ?

— Anh ghê thật. Giờ đây, anh giữ trò thăm vấn khôn ngoan để dò tuổi tôi. Tôi cũng chẳng giàu làm gì. Năm nay, tôi 24.

— Dĩ nhiên là cô chưa có chồng.

— Dĩ nhiên.

— Và cũng chưa có người yêu chính thức.

— Dĩ nhiên.

— Có đã đề ý đến ai chưa ?

— Đó là chuyện riêng của tôi, anh không cần biết.

— Tôi cần biết lắm chứ !

— À, anh cần biết để gỡ gạc tôi. Anh ngu lắm. Như vậy mà được ông Hoàng cho làm nhân viên cao cấp trong sở Mật vụ. Tôi đã mời anh ngủ lại đêm nay với tôi, anh quên rồi sao ?

— Tôi không ngu đâu. Trước cô, hàng chục bạn gái đã mời tôi đến ngủ. Nhưng rốt cuộc là tôi nằm ngoài sa-lông bị muỗi cắn cả đêm. Xin cô cho biết đêm nay tôi được ngủ ở đâu ?

— Cái đó còn tùy.

Xe hơi chạy tới đại lộ Cường Để, cô gái vòng sang tay phải, rẽ vào đường Gia Long. Lê Tùng ngạc nhiên :

— Cô chạy vòng quanh thế này bao giờ mới đến nơi ?

Cô gái nhìn vai :

— Anh là khách, không phải là chủ. Đưa anh đi đâu là quyền tôi.

— Song tôi có quyền từ chối không đi nữa.

— Anh là kẻ mặt lộ rồi. Tôi không tin là anh dám từ chối.

— Bình thư Tôn Tử đã dạy không nên đánh kẻ cùng đường. Vì họ phải liều chết, phá một con đường máu để thoát.

— Anh nói đúng, tuy nhiên chỉ đúng một nửa. Chúng tôi đã bố trí kỹ càng, không cho anh một lối thoát nào hết. Và lại, ông Hoàng đã bỏ rơi anh, trừ phi anh là người điên anh mới không theo chúng tôi.

— Chúng tôi là ai ?

— Là những người chống ông Hoàng.

— Trong nghề điệp báo, ai cũng là kẻ thù, dầu là đồng minh thân thiết. Cô là nhân viên CIA, IS, Phòng Nhì, GRU, Smerch, KGB, hay là nhân viên của một phong trào đối lập ?

— Trong nghề điệp báo, kín miệng thì sống, hở hang thì chết. Tôi không thể cho anh biết được.

— Dầu sao tôi cũng là chiến hữu của cô.

— Chưa chắc. Khi nào anh là chiến hữu thật ư, tôi sẽ nói anh nghe.

— Tôi xin phục cô sát đất.

— Nhiều người đã phục tôi rồi. Anh là người hứ một trăm nói như thế với tôi.

Lê Tùng lặng thinh. Chàng dựa lưng vào nệm e, đôi mắt mơ màng. Cô gái vẫn tiếp tục sang số, mở đèn, tắt đèn, thắp lại, một cách thoải mái.

Trong khoảnh khắc, chàng có cảm tưởng nàng là con rắn độc đang thè lưỡi ra liếm vào da thịt nổi vảy ốc của chàng.

Xe chạy qua chợ Bến Thanh, ngược đường Nguyễn thái Học sang Trần Hưng Đạo rồi từ từ vào đường Nguyễn Văn Sâm. Đến gần bót quận Nhì, nàng đậu lại. Lê Tùng hỏi :

— Đậu xe mang số giả gần ty cảnh sát, có không sợ sao ?

Nàng đáp lạnh lùng :

— Hừ, kẻ gian bao giờ cũng lần trốn nhân viên công lực. Phải là người làm ăn lương thiện tôi mới đậu xe ở đây, hiểu chưa ?

Lê Tùng ngồi đợi nàng khóa cửa xe, rồi nói :

— Tôi đã nghĩ kỹ rồi. Có lẽ tôi sẽ kêu cảnh sát.

Cô gái vỗ vào lưng chàng :

— Thôi, đừng nói xạo nữa. Đến nơi rồi.

Nàng dắt chàng vào một bin-dinh nhỏ ở gần ngã tư Nguyễn Văn Sâm. Vừa trèo thang, chàng vừa ngạc nhiên : tổ chức đưa chàng đến đây đêm nay phải tin chắc là chàng theo họ, nếu không chàng có thể trình báo địa chỉ bí mật này với Công an.

Cô gái ra hiệu cho Lê Tùng dừng trước một cánh cửa đóng kín ở lầu ba. Nàng gõ bốn cái, hai dài, hai ngắn. Bên trong có người hỏi, giọng khô khan và cộc lốc của đàn ông miền ngoài :

— Ai đó ?

Thiếu nữ đáp :

— Lê Thanh.

Cửa mở ra. Bên trong tối om. Lê Tùng thoáng

thấy một bóng đèn khóa cửa lại. Cô gái cầm tay chàng kéo vào. Rồi đèn điện bật lên. Bóng đèn lúc này là một gã đàn ông lùn phún râu mép, trên miệng phì phèo tàu thuốc Dunhill dài ngoằng. Mùi thuốc Cherry thơm phức tỏa khắp gian phòng.

Ngồi xuống sa-lông, Lê Tùng nhìn chung quanh. Căn phòng quét vôi màu vàng rom, trên tường treo ảnh đàn bà đẹp cắt trong các tuần báo trong nước. Cửa sổ được che rèm xanh dày cộm. Ngoài bộ sa lông thấp lè tè gồm một cái bàn bầu dục, hai cái ghế và một đi-văng lót nỉ màu vàng, còn một cái giường đôi kê sát tường, và một bàn buya-rô bằng sắt sơn xanh nhạt.

Gã đàn ông ngậm pip lặng lẽ nhìn chàng như nhìn con thú mới được chở tới trong vườn Bách thảo. Lê Tùng cũng giương cặp mắt thần nhiên, pha vẻ thách thức, nhìn trả.

Hắn mỉm cười, nhe hàm răng bám đầy chất nicotin :

— Hân hạnh được gặp anh Lê Tùng. Xin giới thiệu, tôi là Phạm Huê.

Lê Tùng nghiêm nét mặt :

— Không dám, chào anh Phạm Huê. Anh mời tôi đến đây có việc gì ?

Phạm Huê rút trong túi ra gói thuốc pip Cherry màu trắng, giữa có cái vòng đỏ dễ thương, mở ra nhồi đầy tàu, rồi bắt lửa hút, thở khói phì phèo. Một phút sau, hắn đáp :

— Anh nóng nẩy quá. Để kiểm cái gì uống đã.

Lê Tùng đứng dậy :

— Tôi vốn nóng nẩy từ hồi đi học. Tôi không thể ngồi đây với anh, nếu chưa biết anh là ai.

— Tên tôi là Phạm Huê, anh quên rồi sao ?

— Không quên. Nhưng tôi không tin là tên thật.

Phạm Huê cười lớn :

— Ô, anh khó khăn quá ! Nếu anh muốn, tôi đưa thẻ kiểm tra anh xem. Song tôi lại sợ anh, cho là kiểm tra giả.

Ngoảnh sang cô gái đang ngồi bắt chân chữ ngũ, xiêm vện tới đùi, phò bày sự lả lơi và mời mọc, hắn tiếp :

— Có bạn của chúng ta là Lê Thanh, chắc anh đã biết.

Lê Thanh vớ chai rom trên bàn, rót một ly đầy ắp, rồi trao cho Lê Tùng :

— Mời anh. Tôi thích huyết ky hơn.

Phạm Huê đặt một chai Black Label lên bàn :

— Mời khui xong, cô uống đi.

Nàng uống một hơi hai ly. Lê Tùng lặng lẽ bưng ly rượu. Phạm Huê nói :

— Thú thật với anh, chúng tôi mời anh đến đây hôm nay là để nói chuyện tâm tình. Vàng, ngoài chuyện tâm tình ra, chẳng có gì hết.

Lê Tùng nói :

— Chuyện tâm tình đối với bọn người giang hồ như tôi không còn ý nghĩa gì nữa. Riêng tôi, tôi thích hành động.

— Ô, phải hiểu tâm tình nhau đã rồi mới hành động được. Tôi đề ý tới anh đã lâu. Mãi ngày nay mới có cơ hội diện kiến. Nào chúng ta cùng nâng chén rượu mừng cuộc gặp gỡ ý hợp tâm đầu.

— Anh chắc đâu tôi đã nhận lời đề nghị của anh.

— Chắc lắm. Và lại, tôi chẳng đề nghị gì với anh cả. Tôi mời anh đến đây để biếu một món tiền.

— Biếu một món tiền? Ha, ha, trong đời lại có một mệnh thường quân kỳ lạ như vậy. Lẽ nào anh cho tôi tiền mà chẳng đòi gì hết. Tôi xin hỏi thật: anh muốn tôi làm gì?

— Việc gì cũng có thời gian của nó. Việc đến trước phải xảy ra trước, việc đến sau phải xảy ra sau. Bây giờ là việc đưa tiền, còn những việc chưa đến, ta chưa nên bàn bạc.

— Không, tôi muốn dứt khoát.

— Nếu vậy, anh trả một trăm ngàn cho tôi.

— Ngẫu nhiên, tôi lượm được trên xe tắc xi, không phải tự tay anh đưa. Anh không có quyền đòi lại.

— Và lại, dầu tôi muốn đòi nữa, anh cũng đã tiêu hết rồi. Anh đừng quên giấy bạc tôi đưa cho anh đều được ghi số cần thận, ngoài ra tôi lại biết rõ anh trả cho những ai.

— Té ra anh định sáng ta tôi.

— Bảo là sáng ta thì không đúng. Chúng tôi chỉ áp dụng biện pháp an ninh, để phòng anh phản lại. Tuy nhiên, tôi không tin anh phản lại vì trên căn bản, anh và chúng tôi đều chung một lập trường.

— Chung một lập trường?

— Phải. Mục đích của chúng tôi cũng là mục đích của anh. Cũng như anh, chúng tôi chiến đấu cho tự do, dân chủ và hòa bình. Riêng tôi, tôi rất phần nộ về việc anh bị ông Hoàng bạc đãi, mặc dầu từ bao năm nay, anh đã hy sinh thân thể của anh cho ông Hoàng.

— Theo tôi, đó là chuyện thường.

— Tôi lại cho là quan trọng, vô cùng quan trọng. Cộng tác với chúng tôi, anh sẽ không bị áp bức và bóc lột như hồi trước ở trong hàng ngũ ông Hoàng.

— Dầu ông Hoàng bạc đãi tôi, tôi vẫn không thể phản bội. Tôi cương quyết từ chối nếu anh muốn tôi đi ngược lại quyền lợi của đồng bào tôi, tổ quốc tôi.

— Chỉ có để quốc và thực dân mới đi ngược lại quyền lợi tối thượng của đồng bào và tổ quốc ta.

— Còn tổ chức của anh?

— Thú thật với anh, tôi chưa có thẩm quyền trả lời anh. Tôi chỉ có nhiệm vụ gặp anh, giúp anh vượt qua những khó khăn về tiền bạc, rồi sau đó mới nói đến hợp tác.

— Anh định đưa tôi bao nhiêu?

— Một trăm ngàn nữa. Vĩ chi là hai trăm. Cấp trên của tôi cho biết họ sẵn sàng trả thêm nếu anh chịu nhận một vài điều kiện.

— Điều kiện ra sao?

— Chỉ có một điều kiện duy nhất: nhận lời làm cố vấn kỹ thuật cho chúng tôi.

—Ồ, tưởng gì? Nếu chỉ có thế, tôi rất sẵn lòng.

—Vậy, xin anh một chữ ký.

Phạm Huệ đưa cho Lê Tùng một tờ giấy đánh máy. Bên trên có những dòng chữ như sau:

Sài gòn, ngày...tháng...năm...

Giấy cam kết danh dự.

Tôi, ký tên dưới đây, là Lê Tùng, nhận lời gia nhập Tổ chức với mục đích kiến tạo tự do và hòa bình thế giới. Tôi nguyện đem hết sức mình ra phục vụ Tổ chức. Đền lại, tôi đã lãnh số tiền hai

trăm ngàn đồng. Sau khi nhận việc, tôi sẽ lãnh thêm hai triệu đồng nữa.

Tôi cam đoan giữ bí mật. Nếu tiết lộ cho ai biết, tôi sẽ bi tử hình.

Ký tên...

Lê Tùng ngược nhìn Phạm Huệ :

— Bao giờ tôi có hai triệu đồng ?

Phạm Huệ rit thêm một hơi thuốc Cherry :

— Độ một tuần nữa. Tôi sẽ đưa anh tới gặp mặt thượng cấp.

— Khi nào ?

— Tôi sẽ cho anh biết sau.

Lệ Thanh đẩy một ly rượu đầy ắp nữa đến trước mặt Lê Tùng, giọng thân mật:

— Mời anh.

Lê Tùng gõ vào bàn tay cô gái :

— Em dễ thương ghê !

Cô gái bĩu môi :

— Ai cho phép anh gọi tôi là em ?

Phạm Huệ cười rộ :

— Tôi thích những người đàn ông nóng nảy như Lê Tùng. Bằng lòng thì hợp tác liền, không thì thôi. Cô Lệ Thanh nghĩ thế nào ?

Lê Tùng phân vua :

— Lúc này, cô Thanh mời tôi ngủ lại đây đêm nay.

Phạm Huệ lắc đầu:

— Ngủ lại đây sao được. Vì đây là nhà mượn.

— Nhà mượn ?

— Phải. Căn phòng này của một cặp vợ chồng trẻ. Họ đi Vũng Tàu từ sáng sớm. Mai họ mới về.

— Anh kín đáo thật.

— Hờ hênh thì mất mạng ngay. Là chuyện

viên trong nghề, hẳn anh đã biết.

Nói đoạn, Phạm Huệ đứng dậy, chia tay :

— Thôi chúng mình tạm biệt nhau.

Lê Tùng hỏi :

— Khi nào gặp lại ?

— Tôi còn đợi lệnh của thượng cấp. Song tôi tin rằng ngày mai sẽ có phúc đáp dứt khoát. Đây, mời anh cầm bút.

Lê Tùng ký thâu vào tờ cam kết. Về mặt khoái trá, Phạm Huệ gấp tư mảnh giấy, cất vào túi áo trong. Xong xuôi, hắn bỏ gói bạc một trăm ngàn vào túi quần Lê Tùng.

Lệ Thanh hỏi Phạm Huệ :

— Tôi đưa anh ấy về hả ?

— Phải. Đó là việc của cô. Trưa mai, cô sẽ gặp tôi tại chỗ hẹn.

Lê Tùng ung dung ra trước, Lệ Thanh đi sát vào người chàng như vợ với chồng. Chờ hai người đi khuất, Phạm Huệ thu dọn ly rượu trên bàn, mang vào buồng tắm, vắn nước rửa sạch sẽ. Rồi hắn lấy khăn mặt, thông thả lau hết dấu tay trên miệng cốc, thành ghế và nắm cửa. Chai rượu rom bacadi và chai huyết ky black label, hắn đẩy nút lại, rồi bỏ vào một cái hộp cát tông.

Nhìn quanh quất một lát không còn vết tích nào khả nghi, Phạm Huệ mới ra ngoài hành lang. Thang gác vắng tanh. Hắn rút chìa khóa trong túi ra. Chợt phía sau có người reo lên :

— Ông Ngọc đã về rồi à ?

Phạm Huệ khựng người, quay lại, vẩy ốc nôi sau gáy. Hắn đã tính toán kỹ lưỡng, không ngờ việc bất thường vẫn xảy ra, bắt hắn phải có thái

độ dứt khoát.

Đối diện hẳn là một thiếu phụ trạc 45, bận áo quần xoàng xĩnh, khệ nệ bên hông một cái gói lớn. Chắc thiếu phụ này là gia nhân trong bin-đinh.

Nhận ra người lạ, thiếu phụ tái mặt:

— À, không phải ông Ngọc.

Phạm Huệ hỏi:

— Vâng, tôi là bạn của ông Ngọc. Bà là ai?

— Tôi là vợ của người gác. Lạ nhỉ? Trước khi đi, ông bà Ngọc dặn tôi là cửa phòng đã khóa chặt. Tại sao ông có chìa khóa?

Sự mau miệng của thiếu phụ đã là bản án tử hình. Phạm Huệ không lùi được nữa. Hẳn phải giết người, dầu là giết một thiếu phụ vô tội và yếu đuối. Và lại, trong đời hẳn, không phải lần đầu hẳn dùng tay vào máu.

Phạm Huệ tung bàn tay phải ra. Quả dăm trúng vào màng tang thiếu phụ. Nạn nhân ngã nhào xuống. Phạm Huệ tiến lại, đặt cái hộp cạt-tông xuống nền gác, vòng tay sau gáy thiếu phụ, xiết dần, xiết dần... Thiếu phụ ú ớ mấy tiếng rồi lịm đi thân thể mềm nhũn, mặt tím bầm, lưỡi dài thè lè ra khỏi miệng.

Một lần nữa, Phạm Huệ rút khăn tay lau kỹ dấu tay trên mình thiếu phụ. Câu thang vẫn vắng tanh. Hẳn bước nhanh xuống. May thay dưới nhà không có ai. Gió mát ngoài đường làm hẳn khỏe khoắn. Đi bộ đến đường Nguyễn công Trứ, hẳn vẫy tắc xi.

Trong khi ấy, chiếc Vauxhall xinh xắn của Lê Thanh đậu lại gần quán bán hoa Nguyễn Huệ. Lê Tùng mời:

— Có đi ăn rồi đi nhảy với tôi nhé?

Cô gái từ chối:

— Cảm ơn anh. Đêm nay, tôi bận..

— Tại sao hồi tối cô lại hẹn ngủ đêm với tôi?

— Ở kia, tôi hẹn với anh khi nào?

— Lúc cô lái xe cho tôi đến gặp Phạm Huệ.

— Tôi hứa ra sao?

— Có bảo rằng tôi không nên chán đời, cần sống thật lâu, để uống rượu rom và tán tỉnh đàn bà, và nhất là để ngủ đêm nay với cô cho vui.

— Thế à? Tôi quên khuấy đi mất.

— Tôi vừa nhắc lại xong. Nếu cô bằng lòng, ta sẽ...

— Cảm ơn anh.

— Cô là một người tàn nhẫn.

— Còn anh.. Tôi chưa thấy người đàn ông nào si tình một cách khờ khạo như anh. Anh tưởng tôi là con đĩm hẳn? Lầm to rồi. Tôi cũng không phải là hạng đàn bà thấy trai là hí mắt lại, tay chân cứng quít, cở rách cả áo. Không, anh Lê Tùng đại gái ơi! Anh đừng mơ mộng hão huyền. Chúng ta đang còn nhiều việc phải làm. Cái kia chỉ là phụ. Khi nào xong việc, anh cần đến, tôi sẽ làm anh bằng lòng. Thôi, tôi thả anh xuống đây, để anh về hú hi với cô Huệ Lan xinh như mộng của anh. Ô voa anh...

Lê Thanh đóng cửa đánh sầm. Lê Tùng nhiu thấy nét mặt cô gái danh lại. Cười đó, nghiêm đó, nàng là mẫu mực của nghề nữ gián điệp. Đối với loại đàn bà như nàng, thì việc ân ái cũng giản dị và thông thường như vẩy xích lò ngoài đường.

Trông hút chiếc Vauxhall chạy khuất gần bờ

Sông, chàng se sẽ thở dài.

Chàng rẽ vào quán bán hoa, giả vờ hỏi mua một bó lê đơn. Thấy lê đơn hồng và vàng bày la liệt, chàng ngắm nghía một hồi, khen đẹp, khiến người bán soán suyt. Rồi chàng đòi mua lê đơn màu đỏ tằm, cánh mượt như nhung. Dĩ nhiên là không có. Vì trong thâm tâm chàng vào hàng hoa là để quan sát xem có bị theo hay không.

Con mắt tinh tế của chàng đã nhận ra một bóng lạ. Hẩn đứng ở đầu đường, loay hoay châm thuốc lá, lăm lét nhìn về phía chàng. Hẩn là ai? Là nhân viên phản gián của ông Hoàng? Là thủ túc của Phạm Huê? Dầu hẩn là ai, Lê Tùng cũng phải cho hẩn ăn bụi.

Vi cuộc đời ngang dọc của chàng sẽ được định đoạt trong đêm nay. Chàng lăm bằm một mình :
— Định đoạt trong đêm nay.

Quỳnh Bích đứng lại.

Nàng vừa nhận ra ánh đèn quen thuộc của quán giải khát bình dân, cạnh ngôi nhà lầu bằng gỗ bên ngoài có dãy lan can sơn trắng.

Căn nhà ọp ẹp và trống rỗng này, nàng đã đến nhiều lần để gặp nhân viên gián điệp Bắc Việt.

Trước khi tới đường Phan đình Phùng và ngõ hẻm Vườn Chuối, nàng đã thay đổi xe hơi nhiều lần, đúng theo chỉ thị. Là nhân viên của ông Hoàng, nàng cẩn thận trọng một cách đặc biệt. Vì nếu bị lộ, nàng sẽ ra tòa. Và tòa án sẽ không nhân nhượng đối với một nhân viên phản bội. Mặc dầu tòa án sẽ biết là Quỳnh Bích bị đối phương sáng-ta. Thật vậy, họ đã lợi dụng mẹ già của nàng và

bầy em đại dối rét của nàng ở phía bắc vĩ tuyến 17, để bắt nàng cung cấp tin tức và tài liệu.

Toàn thân nàng run lên. Một ngọn gió lạnh từ đầu hẻm ập vào. Tuy nhiên, nàng run không phải vì lạnh. Khi lạnh buổi tối trong Nam chỉ bằng phần mười khi lạnh ở quê nàng, một thị trấn còm cõi nép mình bên giòng sông Mã thâm lặng. Nàng đã quen với khí lạnh : hồi nhỏ nàng thường nhảy ùm xuống sông giữa lúc mọi người co ro trong áo len. Hiện nay, sáng nào nàng cũng vào hồ bơi. Sự luyện tập chăm chỉ này đã mang lại cho nàng một tấm thân cân đối và khỏe mạnh.

Nàng run lên vì sự nhớ đến cái hôn nồng cháy của Văn Bình. Như thường lệ, chàng lái xe đưa nàng đi ăn. Dọc đường, nàng đòi xuống. Và như thường lệ, chàng ôm nàng hôn thật lâu. Suýt nữa, nàng khóc òa lên và hét lớn :

— Văn Bình ơi, em là đứa bội phản. Em đã phản anh. Em đã phản ông Hoàng. Em đã phản tổ quốc.

Song tiếng nói của nàng bị nghẹn trong cổ họng. Hình ảnh đau khổ của mẹ nàng hiện ra, bắt nàng nín lặng. Tuy nhiên, nàng không biết rằng Văn Bình đã đọc hết tâm tư nàng. Chàng không muốn nàng trở thành mềm yếu dễ rời rồi nói ra những điều giấu diếm. Dầu sao, chàng còn cần nàng giấu diếm một thời gian nữa.

Quỳnh Bích lại nóng ran ở ngực. Bàn tay âu yếm của chàng đã đặt lên ngực nàng, nghe tiếng tim đập. Nàng mê man trong sung sướng. Giờ đây, chàng đã về nhà. Còn nàng...

Ngôi nhà nhỏ mọc lên sừng sững trước mắt